

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PR UN AN	2.50 illeri
PE JUMĂTATE AN	1.30 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3— cor.

APARE:

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 38.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBE CAR, KÖRÖS-BÖKENY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

Lupta cu scop știut.

Oare cine n'a fi văzut încă acela tablou, care arată pre un tinăr, înarmat și adjustat cu armatură strălucită? Pe după piept cămeșa de oțel, picioarele încălțate, pe cap coiful și de o latură sabia — aceasta este icoana luptătorului creștin, precum merge pe calea îngustă, plină de pericoale, spre coroana cea strălucitoare, spre premiul cel cerese a luptei.

Așa erau toți creștinii vii — ostași alui Iisus Christos, luptători, biruitori. În oleiul de triumf a eroilor credinții (Ebr. 11) trece mulțimea curagioasă pe diinaintea noastră, dela piolos Abel până la profeții, „cari au biruit regate prin credință, au lucrat dreptate, au câștigat promisiunile, au astupat gurele leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțitul sabiei, s'au făcut tari din slăbiciune, au fost tari în reșele, au întors armatele vrăjmașilor în fugă.“ Așa stă el naintea noastră, cel mai puternic, mai mare luptător a Domnului — Pavel, acela bărbat, care are numai un scop, adevărat a duce bătăliile lui Dumnezeu, a lupta lupta cea sfântă, până putu el zice: „Am luptat lupta cea bună; am păstrat credința; am împlinit cursul.“ Și acest luptător principal în împărăția lui Dumnezeu și este, care dă parola cea dreaptă pentru lupta noastră, când serie către Filipeni:

„Eu uit cele din urmă, și întinzindu-mă către cele dinaintea, alerg la țintă.“ (Filipeni 3, 13, 14.)

Accasta să numește viața de creștin cu scop știut. Și problema creștinului este — *lupta cu scop știut*.

Este datorință sfântă a creștinului, a fi *luptător*. Un creștin e un luptător alui Iisus Christos. Pânăcând lumea și păcatul au încercat și stăpânit inimile noastre, nu am știut nimic despre aceasta luptă. Dară oara, în care am fost noi strămutați din regatul întunerecului în regatul luminei, a însemnat luptă. Cu pățenia dela Damasc s'a început pentru Pavel lupta cea sfântă pe linia întreagă. Și accasta-i înțeles. Numai în casa, unde sunt tesauare, sparg furii; numai după prinsul scăpat să aleargă. Puterea întunerecului țintește spre aceia, cari scăpați din robia sa, ascund tesauarele cele mai prețioase — dreptate, pace și bucurie în Duchul sfânt — în inimă.

Vrăjmașul e puternic. El formează o alianță întreită periculoasă — *Satana, Păcatul, Lumea*. Apostolul dojenește: „Nu avem luptă cu carne și sânge, ci cu principii, cu puternicii, cu domnii lumii, cari domnesc în întunerecul acestei lumi, cu spiritele rele de sub cer!“ Și iarăși: „Satana umblă ca un leu răcnitor și caută, pre cine să-l înghiță.“ La aceasta este *Păcatul*, o putere întunecată, puternică, care neconțent pândeste la ușa inimii noastre. Și în sfârșit *Lumea*. Acuși caută ea prin

amenințări, acuși prin momiri a păgubi pre credincios și a-l trage în prăpastie. Cât de ușor poate înriuri modul ei inimile! Aici e de lipsă veghiarea necontentită — lupta serioasă cu scop știut.

Mai întîm - sună lupta necontentită. Trebuie stat zilnic în puterea Domnului înaintea vrăjmașului, a fi gata în fiecare cias. Trebuie, mai ales pe timpul liniștei, a nu deveni sigur. Pentru aceasta dojenește Domnul: „Priveghiați și vă rugați!” Eu cunoșteam pre un bătrîn. Odinioară sedea el lângă Biblie și învăța pre alții. Dară el deveni călduți. Sgîrcenia și pofta lumii au cucerit mereu, dară sigur inima lui. Numai rar cerceta el adunarea credincioșilor. În sfîrșit ajunse el în nebunia lui Solomon încă în zilele bătrîneței și luă un capăt trist. Iisus accentuază: „Cel ce va răbda până în sfîrșit, se va mîntui”. și Pavel: „Și de să luptă cineva, nu se va încorona, de nu se va lupta bine.” Numai lupta stăruitoare conduce la birunță.

Lupta cu scop știut este *procedură curajoasă*. Când merse odinioară Iosafat contra unei armată puternică de vrăjmași, veni o însuflețire minunată preste întreaga armată. Ei nu socoteau cu numărul vrăjmașilor lor, ei nu să uitau la slăbiciunea lor — regele și poporul — dară să încrezură în Domnul, Dumnezeuul lor. Cu curăgiu și însuflețire, cu laudă și mărire merse toate în luptă, și Iehova dădu învingere mare. Frați, surori, parola noastră vechiă este și rămîne: Dumnezeu cu noi! Sub steagul lui Imanuel este învingere; că „în toate suntem mai mult decăt biruitori prin cel ce ne-a iubit.”

Atunci și putem noi a ne lupta *bucuros*. Lupta noastră este consacrată unei cauză glorioasă. Nu trecător este, ce noi aducem lumii, nu amăgire, ce noi îmbiem, nu filosofie, ce noi laudăm — nu o evanghelie glorioasă, o veste de bucurie este obiectul vestirei noastre. Rescumpărare, deplină rescumpărare de toate obligațiunile

este vestea cea de bucurie, aducătoare de fericire, care noi o predicăm. Ne aducem un Mîntuitor, care iubeste ne spus de tare lumea, un Rescumpărător care a luat pe sine păcatul lumii, un Fericitor, care a mijlocit pace tuturor conștiințelor rănite, un Prietin în tot, deauna prezent, care tuturor năcăjițilo îmбие mîngăiere, viață, mîntuire și fericire.

Accasta e vestea cea măreață, veselă, care noi mîngăiați o oferim tuturor, pentru care noi cu bucurie mergem în lupta cea sfîntă cu strigătul aducător de birunță în rebel: „Noi predicăm pre Christos și încă pre cel crucificat!” Steagul cel roșu cu sânge de pe Golgota este, care ne unește, conleagă, ne ține la olaltă, și căruia noi cu bucurie urmăm. „*Pentru Christos și împărăția Lui!*” este parola noastră cu scop știut.

Ea conduce la triumf. Și de s'ar părea că Christos e biruit pe cruce, a treia zi iasă El ca biruitor din moarte și mormant. Și de ar împărăția persecuțiunea sângeroasă pre credincioșii Ierusalimului, ori unde ei ajung, în tot locul aprinde mărturisirea lor un foc, care nici-odată nu să strînge. Și de s'ar arunca întreaga putere a romanilor preste turmița creștinilor, în sfîrșit totuși zace colosul cel de fier la picioarele bărbatului de pe Golgota. Comunitatea lui Iisus Christos a fost totdeauna biruitoare, când, în numele lui Iisus și cu scopul, pre *El singur a-l glorifica*, s'a luptat. A ei e făgăduință: „Nu te teme turmă mică, că este bunăvoința Părintelui vostru, a vă da împărăția.” Și dacă arădică și astăzi vrăjmașii nostri, necredința, cugetul lumesc, mater'alismul, mamonismul — cât de puternic capul, numai cu îndrăsneală înainte, numai cu credincioșie luptat, numai cu scop știut așteptat, *„împărăția totuși trebuie să ne rămână!”*

Dară să folosim *armele potrivite*, cări singur fac lupta spre scopul știut.

Aici este *curântul lui Dumnezeu*. El este sabia cea ascuțită, ca să oborim

pre Goliatul lumii, pantera și scutul nostru, a ne acoperi și a ne scuti. Aceasta este arma, cu care Iisus și toți apostolii săi și ostașii săi luptau și isbândeau cele mai mari biruințe. Aceasta este arma, cu care să lăstețe împărăția lui Christos preste toate zonele. Nu lăsați nici odată aceasta armă a se toci! Să rămânem noi la aceea: „Cuvântul Domnului va sta, ce ei nu vor mulțami.” Precând cerul și pământul va trece, cuvântul lui Iisus va rămânea.

Aici este *rugăciunea*. Resbele Regelui nostru să bat pe genunchi. Biruințe în împărăția lui Dumnezeu să introducă în câmară. Adunări de rugăciune sunt cele mai bune și mai sigure pregătiri spre deșteptări. Când nu de mult într-o oară de rugăciune s'au rugat îndeosebi de sirguință, începu Duchul D-nului lucrarea sa între cei mici și între cei mari. Aceasta e fructul luptei de rugăciune cu scop știut.

Aici este *umblarea cu pietate*. Creștinii trebuie să fulgere cu umblarea lor, dacă au să tunc cu cuvintele lor. Soldații trebuie să fie fără de dos, dacă au să meargă cu îndrăsneală spre vrăjmas. Dacă noi înși-ne am ajuns la fericita libertate a filor lui Dumnezeu, dacă n'are Satana nici un fel de drept la noi, dacă nu ologește nici un păcat mai mult păcea noastră, atunci mergem bucuroși afară în lupta cea sfântă.

În sfârșit avem noi lipsă de o *credință confidentă*. Când merse odinioară Pavel în țări îndepărtate, nu avea nimic decât — *credință în Domnul*, care zise: „Fii cu îndrăsneală și nu te teme de nimic.” Dară el avea cu aceea toate. El, Domnul nostru, a dat la ai săi prețioasa promisiune: „Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul lumii.” Dacă este Iisus, prințul cel nebiruit și regele măririi la noi, — ce ne poate strice, contrasta, birui? Dacă este Dumnezeu cu noi, cine va fi contra noastră? A noastră e biruința, pentru aceea sus la luptă! „*Credința noastră este biruința, care a învins lumea!*”

Din Wgc.

Instruarea tînărimii.

Cât de importantă este manauarea sufletului copilăresc! El asămănă lutului moale, și e important, cine îl modelează. Este un pământ nesămănat, și foarte mult stă de acolo, cine îl ară. El este metal fluidiv, și este întrebare, acărui chip să gravează în el. El este un papir nescris, și este de hotărit, acărui trăsături să scriu pe el.

Lumea, Păcatul și Satana tot așa petesc după un suflet de copil; ca ingerii luminii, Duchul și Iisus. Mii de mâni întunecoase și mii de mâni luminoase să întind după drăgălașii cei mici. Învățători ai întunericului și Învățători ai luminei valorisează în-riurirea lor.

Ferice de acel copil, care de timpuriu este încunjurat de puteri și în-riuririle luminei! Un tablou iubit să desfășură ochilor nostri, tabloul creșterii și instruirii pioasă. Acolo șade bunica Loida și înaintea ei micul Timoteiu, din napoia lor cu fața veselă mama Eunica. De pe buzele bătrinei curg istorisirile istoriilor biblice ca un fluviu de argint, și micul cel doritor de știință nu poate de ajuns auzi. Pavel aminteste aceea la II. Tim. 3, 15: „*Pentru că tu din copilărie știi sfințele scripturi, cari pot să te înfeplească spre mântuire prin credința cea în Christos Iisus.*” Aceasta de sigur este cea mai bună școală de duminică, învățarea de acasă. Acolo trebuie să isvorească isvorul adevărului mai clar. Dară ajutând păsește iubita școala de duminică în comunitate. Ea zidește pe fundamentul, care este pus în casa iubită. Și unde — ca în multe cazuri — nu află copii acasă nici o instruire religioasă, voiește ea a aduce acestor părăsiți vestea îmbucurătoare, Evangelia cea dulce despre Mântuitorul. O problemă grea, bogată de răspundere. Pentru aceea este bine întemeiat, dacă *punem înaintea ochilor nostri trei recerinte lipsite pentru instruirea tînărimii noastre.*

Cea dintîie recerînță a unei instruire binecuvîntată în cuvîntul lui Dumnezeu sunt învățătorii credincioși

Ce conducători nobili avea Timoteiu, cari îl instrau în adevăr! Pavel le pune lor un monument netrecător, când scrie la II. Tim. 1, 5: „Aducemi aminte de credința cea nefățarnică, care este în tine, care avu loc mai întîiu în bunica ta Loida, și în mama ta Eunica.” Amîndouă femei erau fiice iubite, credincioase ale lui Dumnezeu.

Părinții sunt învățătorii cei dați ai copiilor lor.

Atît tata cît și mama au aceasta problemă înaltă și acest privilegiu prețios. Dară unde, ca la Timoteiu, tata este un necredincios, vine numai mama sau bunica în privire. Și cîtă binecuvîntare a curs dela mamele pioase! Ce era Ana pentru Samuil cel mic, o Maria pentru Ioan, o Monica pentru Augustin! Îngeri luminați la leagănul pe calea vieții copiilor lor! Principele electoral Ioan Georg I. în Saxonia să exprimă mai de multe ori înaintea servilor săi, că pre el disciplina și supraveghierea pioasă a mamei sale temătoare de Dumnezeu pe lângă îndemnările ei din inimă i-ar fi folosit lui mai mult decît instrucția tuturor învățătorilor săi. El obicinuia a mai adăuga, că i-ar părea foarte rău, dacă alt principe l-ar întrece în onoarea către mama; a sa mamă și-a câștigat cel mai bun merit pentru el.

Mame, insufletețe de credință intimă și de iubire ferbinte de Iisus, formează isvoare minunate de binecuvîntare pentru copiii lor. Zimbetul lor aduce fericire, cuvintele lor viață, rugăciunea lor schimbare. E foarte recreitor, a auzi, ce istorisiră odinioară doi copii. Unul zise: „Eu am aflat la sânul mamei mele pacea,” și celalalt zise: „Eu aflai pacea cu Dumnezeu, precînd zăceam pe genunchii cu mama mea.” Genunchii mamei sunt un loc măreț pentru un copil, a afla pre Mîntuitorul. Voi mame, *jetfiți genunchii vostri, plecați-vi mult*

pînucînd vor fi copii vostri atrași la Dumnezeu! Nu ați voi voi să-i învățați adeseori sau a vorbi cu ei singuri sau a vă ruga cu ei? Oh mame, voi sunteți cele mai bune și cele dintîie învățătoare ale copiilor vostri; calea, care voi o umblați, vor urma și acești miei!

Dară numai, dacă *pulsează* în voi viață proaspetă, isbucnitoare. Noi avem lipsă de *învățătorii vii*. Flacări vâpsite (feștite) nu aprind; frupte artificială (făcute) nu nutresc. Pietate rece, fără de inimă, legată lucrează mai mult înspăimîntător decît atragător.

O fetiță mică exprimă, că ea nu ar dori în cer. Despre aceasta erau ceilalți uimiți. Dară după ce să căută mai aproape cauza, declară micuța, ea nu voiește acolo, că acolo este moșul ei. Acela adecă era un domn pios, dară foarte întunecos, innuorat. Pietatea adevărată este de tot altceva. Ea nu este născută în nuorii cei întunecoși pe Sinai, ei în strălucirea soarelui pe Golgota. Ea este viață proaspătă, bucuroasă, veselă. Un fiu alui Dumnezeu nu-i ceva întunecos, ei o natură a luminei. Un fiu alui Dumnezeu este compus din iubire, bucurie și pace.

Oh, voi părinți și învățătorii folosiți viață, multă viață din Dumnezeu, viață prisosindă, astfel veți trezi voi viață! Fiți faclii arzătoare, astfel veți aprinde inimile tulbure; fiți flori mirositoare, așa veți atrage minunat; fiți raze de soare, așa se vor încălzi mulți la iubirea voastră. Credință vie, iubire vie, nedejde vie nu rămân nici cînd fără de rezultat. Columbus și corabierii lui cei desperați fură deodată spre viață nouă împrospătați din deplina desperare și obseala cea mai adîncă prin mirosul dafinului, pre care îl aduse adierea vîntului dela țară. Dacă sunt cuvintele voastre o așa adiere din vecinicie, suflare a Duchului, atunci vor fi copii recreați și deșteptați pentru Dumnezeu.

Pe lângă cuvînt trebuie firește să *vină și exemplul*. Cît de frumos sună mărturisirea, care dă Pavel învățătoa-

relor lui Timoteiu, când numește credința lor ca „nefătărnică!“ Acolo nu era văruire, nu fățarie, nu părere; nu, credința era veritabilă, adâncă, curată. Albinele deosebesc fără de alte florile artificiale din cele adevărate, și de ar fi ele ori și cât de amăgitor imitate. Floarea adevărată are miere și miros, celei artificială îi lipsește amândouă. Copii au ochi foarte ageri și un cuget fin pentru pietate, care este veritabilă și care-i părută. Ei cunosc deosebirea strigătoare la cer între cuvinte pioase și viața nepioasă, între pietatea de capelă (adunare) și pietate familiară, între pietatea de Dumineca și pietatea de zile de lucru, între pietatea în prezența predicatorului și între oamenii lumesti.

Nu în toate cazurile, dară în multe zace aici cauza, pentru ce sunt copiii instruiți de către cuvântul lui Dumnezeu. Lipsește în viața părinților și învățătorilor lor mirosul, mierea. Foarte mișcată fu inima mea la o convorbire privată cu un școlar: „Tinărule, zisei eu, „aveți voi acasă rugăciune?“ „Nu.“ „Dară doară să rogă părinții tăi pentru sine și cetese pentru sine?“ „Aceasta cu nici-odată n'am văzut“, sună răspunsul. Și totuși sunt părinții de altcun oameni iubiți, cercetători sîrgincioși a serviciilor Dumnezeiești! Oare-i aici minune, că nici copiii nu să roagă, nu cetese Biblia și încunjură mai târziu serviciile Dumnezeiești? „Fiți exemplele turmei“, îndeamnă apostolul nu înzădar. Piosul Spener, unul dintre cei mai binecuvântați martori a împărăției lui Dumnezeu, fu prin exemplul cel nobil a unei contese pioasă puternic învinsă. Ea era steaua conducătoare a tinăreței lui, și și în moarte, când abzise gura ei serviciul, puse ea mânele ei binecuvântând pe capul lui.

Exemple în urmarea lui Iisus în cuget pios și în viață trebuie tinărimii noastre. Învățătura vezibilă e cea mai bună și mai cu efect. Chipul părinților, mamelor și învățătorilor credincioși să întipărește neștersibil simțului tinăr moale.

Fraților și sorele mele! Sunteți voi așa învățători credincioși și arătători de cale? Doară umilește exemplul; dară el voieste a îmbărbăta la credincioșie nouă, la însuflețire nouă, la serviciu sîrgincios.

A doua cerință a unei instruire binecuvântată a tinărimii noastre este învățătura bună.

În agricultură este foarte important, ce fel de sămânță să folosește la sămănat, este rea, amestecată cu neghină, sau curată, bună. Cum e sămănată, așa va fi secerșul. În inima lui Timoteiu fu pusă sămănta cea bună a învățăturai biblice. Pavel o arădică prin amintirea sa: „Pentru că din tinărețea ta știi sfânta Scriptură.“ Biblia — în tot cazul atunci vechiul Testament — forma materialul său de învățatură.

Va urma.

O luptă fierbinte cu un preot catolic.

Întâmplare în vagonul trenului de Iean Petrasz, Missionar polonez.

(continuare.)

Preotul: „Într'aceasta ai D-ta drept. Dara D-ta trebe să știi, că biserica lui Christos este împărțită în trei stadii sau trepte, și încă în cea suferindă, luptând și triumfând. Cea din urmă este în cer, și aceasta o numim noi adică sfântă și deseversită. Pricepi deci D-ta secretul?“

Călătorul: „Îmi pare foarte rău; declararea D-tale e incompatibilă (nu încape) înțelesului meu tot așa cât și cu sfânta Scriptură; că Domnul nostru Iisus a pus temelie bisericii sale aici pe pământ, și pe acest temelie au zidit apostolii ca zidari înțelepți mai departe și aduseră la arătare o casă spirituală din pietri vii. Către acestea scrie apostolul Petru: „Iar voi sunteți neamul cel alcs, preoția regească, poporul cel sfânt, poporul proprietății, ca să vestiți virtuțile Aceluia, ce va chemat dela întunec la minunata sa lumină.“ (I. Petru 2, 9.) Așadară

zace clar pe palmă, că după învățătura Domnului Iisus și a apostolilor săi biserica trebuie să fie adunarea sfinților aici pe pământ și nu odată în cer numai."

Preotul: „Aha, vezi D-ta! Eu ți-am spus-o D-tale înainte, că învățătura despre biserica sfântă este pentru neteologi un secret învălit."

Călătorul: „Eu văd, că Cuvioșia-Ta voiești să lași această ca o carte sigilată; iar noi ca fiii secolului al douăzecilea voim să vedem această biserică, s'o auzim și s'o înțelegem, eu cuget aceea, despre care am cetit mai nainte din epistola lui Petru, că ea este neamul cel ales, preoția regească, poporul cel sfânt etc."

Preotul: „Ce D-ta arăți din sfânta Scriptură, sunt toate adevărate; dară D-ta trebuie să fii la aceasta cu privire, că noi în prezent nu trăim în perioada apostolilor și că în zilele noastre e greu cu puțință, a umbla în sfințenie și ca lumina lumii."

Călătorul: „Nu îmi este nou, că lumea întreagă zace în răutate și că omenimea suspină sub robia păcatului; dară pentru aceea a venit Mântuitorul nostru preamărit și a murit pentru păcatele lumii întregi, ca pe toți, care cred în El, să-i curățească de păcatele lor și să-i facă destoinici, sfinți și neprihăniți, a umbla înaintea Lui în iubire. (Efes. 1, 4.) Acest adevăr nu să poate strămuta nici prin două mii și nici prin două milioane de ani. Unde rămâne apoi înse biserica D-voastră sfântă și singur mântuitoare?"

Preotul: „Sunt eu îndătorat, a da D-tale la fiecare întrebare respuns? D-ta nu ești catehetul meu!"

Călătorul: „Dapoi nu dar — Cuvioșia-Ta nu-i de lipsă a-mi da la fiecare întrebare respuns; dară înalta D-tale problemă este totuși, pe fiecare căutător de adevăr să l provezi cu sfat și la întrebările lui să respunzi declarându-l. Sau cugeți D-ta altcum?"

Preotul: „De sigur este așa. Dară în caz că D-ta ai dori învățătură în

lucruri spirituale, atunci nu-i iertat să critizezi, ci trebuie să primești toate așa, cum le auzi din gura duhovnicului."

Călătorul: „Cuvioșia-Ta știi totuși, că numai adevărul este hrana adevărată pentru spiritul omului. Și oare ce pot eu de acolo, că D-ta nu m'ai adus până acuma adevărul?"

Preotul: „Oh, de ai fi D-ta!... Nu, eu așa un om!... Așa de bătrîn ajunsă, și încă nimene n'a îndrăsnit până acuma, a mă vinovăți de o minciună!"

Călătorul: „Dară rogu-te, nu te aprinde într'atăta, că aceasta într'adevăr nu-i virtute. Eu nu voiam să zic, că Cuvioșia-Ta mințesti cu voia. Dară în toate dovezile până acuma aduse nu aflu eu nici un adevăr, care s'ar sprijini pe învățătura Domnului și Mântuitorului nostru."

Preotul: „Nanu!... Întrucât nu ți-am spus eu D-tale adevărul?... Omule, vorbește!"

Călătorul: „Lămuritu-mi-ai D-ta întrebarea în privința bisericii sau aceea despre sfințire? Spre pildă cetim noi în Biblie, că adevărata biserică alui Christos este compusă numai din oameni rescumpărați și sfinți. (I. Petru 2, 9; Efes. 2, 25.) Față de aceea o spuni D-ta ca mândrie satanică, a crede numai ceva deosemena sau a o pretinde dela alții oameni. În catechism stă iarăși, că noi să ascultăm și să onorăm sfânta biserică. Care este deci biserica, de care trebuie să ascultăm? Este doară mulțimea cea mare a mărturisirii catolice? Dacă acesta are să fie cazul, atunci eu mulțănesc de sfințenia acestei biserice! Iar dacă e treaba altcum, atunci mă rog de Cuvioșia-Ta a-mi da cu bunătate deslușire despre aceasta taină părută!"

Preotul: „Oh Iisus și Maria! Cât de greu este, când ai să vorbești cu oameni, cari au așa un grumaz țapăn! Eu îți voiu spune D-tale acuma de tot lămurit: Biserica cea de noi numită ca sfântă și infalibilă nu să compune din mulțimea mărturisitori-

lor, ci mai mult din preoți, episcopi, cardinali și de asupra sfântul Papă. Înțelegi-o D-ta acuma?"

Călătorul: „Eu o văd bine, că Cuvioșia-Ta caută a se scoate cu vorbe după toate regulile artistice. Dară în aceasta nu-i nici logica, nici explicarea Scripturii, nici consunare cu catehismul catolic. Aici să pune biserica ca adunarea tuturor creștinilor drept-credincioși. Iar în caz că ea cuprinde în sine numai preoțimea, ce fel de denumire aveți D-voastră apoi pentru celalalt popor catolic? Și de altcum, dacă păstorii au să ocupe locul oilor, ce să fie apoi din oi? Oare să fie ele cumva păstori? Oh d-le preot, aici lipsește lumină și încă foarte multă lumină!”

Preotul: „Oh tu Atotputernice! Eu am fost tinăr și am încăruntit, dară eu așa un om țapăn la cerbice încă nu m'am întâlnit! După acelea, ce D-ta ai arătat, nici nu crezi D-ta de loc în biserica lui Christos?”

Călătorul: „Dăpoi cum să nu? Tocmai noi credem într-o biserică alui Christos pe pământ, care este vie, sfântă și aducătoare de mântuire. Către aceasta mi iertat și mie a aparținerea prin charul lui Dumnezeu.”

Preotul: „Acestea sunt totuși istorii singulare! Vrei D-ta să-mi spuni doară, ce fel de nume poartă minunata D-tale biserică?”

Călătorul: „De ce nu? Foarte bucuos! Biserica, căreia eu aparțin, să nunește: „Comunitatea creștinilor botezați în credință.” Noi toți ne-am îndreptat în credință prin sângele lui Iisus Christos, avem deci pace cu Dumnezeu și ne silim pentru aceea, a conduce o viață sfințită după Scriptură.”

Preotul: „Ce D-ta spuni aici, sună frumos, dară adevărul nu e, pentru că Christos a întemeiat numai una biserică, și încă cea catolică. Cum poate afară de ea încă altă biserică adevărată exista?”

Călătorul: „D-ta nu ai nici chiar una dovadă la aceea, că Domnul nostru Iisus Christos numai biserica romano-catolică a fi întemeiat. Rescumpără-

torul nostru a întemeiat o comunitate creștină, și aceasta din așa oameni, cari s'au pocăit din sinceritate, s'au întors din toată inima către Dumnezeu, cari apoi au luat pe sine bucuos crucea lui Iisus și acuma urmează bucuos și cu credincioșie învâțătorului lor. Pre aceștia îi numește apostolul Petru „sfinți.” (I. Petru 2, 9.) Și Pavel scrie despre ei, că ei sunt corpul lui Christos și că El singur este Capul lor. (I. Corint. 12, 1—27, 31.) Dacă deci are biserica a fi corpul lui Christos, cât de sfinți ar trebui să fie membri lui! Și fiecare, care vrea să fie creștin, trebuie să fie așa un membru. Dară cum puteți D-voastră avea un așa fel de biserică, dacă D-voastră sunteți încă în indoială la rescumpărarea deplină a unui păcătos?”

Preotul: „Ce se atinde de aceasta, aici trebuie să vă mărturisesc, că noi catolicii ne-am îndepărtat câtva dela orginalul vechiu a bisericii creștină. Dară cu toate acestea trebuie să în-găduim și D-ta, că și între poporul nostru catolic încă să află așa membri (și dacă numai câte unul), cari corespund descrierii D-tale. Nu crezi D-ta aceasta?”

Călătorul: „Firește cred eu aceasta; că eu pot gusta acest privilegiu, a aparținerea așa unora. Dară noi suntem așa de împraștiați pe acest pământ ca stelele pe cer, în tot felul de pământ, neam și limbă. (I. Corint. 12, 13.) Zidiți suntem noi pe temelia apostolilor și profeților, acărui piatră unghiulară este Iisus Christos. Așa creștini sunt templul lui Dumnezeu și corpul lui Christos, și dacă ar fi ea precum o spune Iisus, numai doi sau trei înși.”

Preotul: „Toate, câte spuni D-ta aici, d-l meu, fac impresie spre mine. Dară eu nu o pot cuprinde, că după părerea D-tale omul cel molepsit de păcat în așa o vreme și lume înrăutățită poate fi sfânt și un membru în corpul cel sfânt alui Christos.”

Călătorul: „Aceasta vine simplu de acolo, pentru că Cuvioșia-Ta nu explică bine cuvântul „sfânt.” Sfânt

numim noi, ce este proprietatea lui Dumnezeu sau s'a predat lui Dumnezeu de bună voie și numai Lui singur caută a-i plăcea. Sfânt este, ceea să se află în serviciul lui Dumnezeu; astfel este și fiecare creștin într'adevăr luminat și stă cu Dumnezeu în comunitatea vieții spirituală. Și dacă deja casa de rugăciune, altarul, icoanele, figurele etc. (ceea ce constă numai din material mort și este lucrul mânelor omenești) să numește de D-voastră sfânt, cu cât mai mult trebuie să fie un om sfânt, care-i încă după chipul lui Dumnezeu?"

Preotul: „Aha, acumă îmi răsare soarele! Acumă mi să lămurește treaba. Aceasta-i alt ceva. Eu te înțelegem mai nainte într'acolo, că omul trebuie să fie așa sfânt ca însăși Dumnezeu. Dară D-ta cugeți sfințenia numai în teorie (carte) și nu în praxă, sau desevărsirea pe din afară, și nu cea din lăuntru.“

Călătorul: „Nu, nu, Cuvioșia-Ta! Eu cuget numai cea lăuntrică și practică sfințire. Cea de din afară și fățarnică o aflăm noi în toate părțile lătită, care ar trebui numai să ne întriste. Eu cuget la sfințirea, la care Dumnezeu îndeamnă, când zice: „Fiți sfinți, că Eu sunt sfânt, zice Domnul, Dumnezeu vostru.“ (I. Petru 1, 16; III. Moisi 11, 44; 19, 2; 20, 7.) Și Fiul lui Dumnezeu zice în predica sa de munte: „Drept aceea fiți desevărsiți, precum Părintele vostru în ceruri este desevărsit.“ (Mateiu 5, 48.)

Preotul: „Oh onoratule domn! Noi știm foarte bine, că toate acestea stau în Biblie. Dară cine dintre noi muritorii poate până acolo ajunge, ca să poată fi sfânt și desevărsit ca însăși Dumnezeu! Eu nici când n'ași îndrăсни, a cere așa ceva dela oamenii mei.“

Călătorul: „Cu aceasta îți dai D-tale o mărturie foarte tristă, D-le preot. De las eu părerea D-tale la loc, atunci oamenii lui Dumnezeu și chiar și gloriosul Fiu alui Dumnezeu au comis un greș mare, pentru că ne-au dat așa ordine, pre cari ale împlini

nu este om în stare. Oh, cum ar trebui ca să ne aducă cuvântul lui Dumnezeu în desperare, pentru că fericirea noastră atârnă de acolo! El spune într'un loc așa hotărit: „Urmăriți sfințenia, fără de care nimene nu va vedea pre Dumnezeu.“ (Ebr. 12, 14.)

Sfârșitul va urma.

DIN FĂURIE.

Pietrile strigă! Ceea ce zise Mântuitorul odată spre îndreptarea copiilor în templu, aceea să poate spune deci și în înțelesul invederat la îndreptarea sfinței Scripturi. De o câteva generațiuni de om a lucrat teologia necredincioasă conform unui plan la îngroparea autorității vechiului Testament. Ce numai era de tras la îndoială, aceea a tras la îndoială, și ce numai era cumva de a se putea pune pe cap, aceea a pus-o pe cap. Chiar și teologi credincioși au ajuns în confușiune și nu mai aveau curagiul, a se mărturisi către descoperirile lui Dumnezeu în toată privința. Acelea erau de sigur triste rezultate a „științei.“ Când odată cei credincioși, încep a deveni clătănători, atunci trebuie ca Dumnezeu să facă pietrile să strige. Și aceea o și fac ele și încă în așa mod sunător, că nimene nu le poate contrazice și că chiar și teologii cei necredincioși trebuie să scoată un par după celalalt, pentru că ei fură prin vorbirea pietrilor de ceva mai bun convinși.

Despre care pietri e aici vorba? Despre acelea pietri, cari să sapă dela anul 1842 în Asiria, Babilonia, Susa, Boghazkői, Frigia, Fenicia, Siria, Palestina, țară de lângă Iordan de răsărit, Arabia și peninsula Sinaiului și nu mai puțin în Egipt. Ce memorabil -- și totuși dela înțelepciunea lui Dumnezeu hotărit! -- era odinioară obiceiul, toate pașaniile, a le face cunoscut pe table mari, late de stâncă sau și în stâlpii palaturilor, mulți să serveau de table de lut, arse

În cuptor și prin aceasta „durabil“ făcute, alții au încrezut secretele lor papirului. Despre toate întrebările politice și religioase, despre știința și adevărul de judecată, chiar și despre artă s'au exprimat în acest mod. Într'un loc singur fură aflate treizeci de mii de astfel de table de lut. Multe din aceste exprimări merg napoi până în anii 3000 înainte de Christos, așadară până pe vremea lui Enoch. O vreme lungă a îngropat Dumnezeu toate aceste mărturisiri sub ruini și năsipul pustiului, dară acuma s'au apucat învățați englezi, nemți, americani și francezi, a scoate aceste tesaur. Acuma deci vin lucruri minunate la lumină, cari în mod bătător la ochi dovedesc mărturiile vechiului Testament. Da, pietrile strigă! În vremea mai nouă știu ziarele mult de istorisit despre săpările din Elefantine în Egipt, cari dovedesc fără de îndoială, că locul la Isaia 19, 19, unde să vorbește despre un templu a Domnului în Egipt, este adevăr. Adecă s'a aflat între altele o listă, pe care sunt însemnate contribuiri, care în anul 419 naintea lui Christos fură date de membri comunității iudeești pentru templul din Elefantine. (Așadară atunci deja avea comunitatea raporturi „tipărite“)

Prin aceste aflări pică o lumină nouă pe cărțile lui Esra și Neemia, cari erau de critica teologiei mai nouă mai de multe ori trase la îndoială. Deci stă și a acestor veritabilitate tare pentru oamenii științei. Așadar învățații trebuie să mai scoată un par! Dacă pietrile așa tare strigă, trebuie să tacă învățații ori le place ori nu! Dacă ar fi numai unii învățați mai cu umilință gata, a da lui Dumnezeu, ce este alui Dumnezeu, atunci și-ar putea păstra multe din aceste umiliri.

* * *

În zilele viitoare, după cum o știm noi, se va ținea o conferință frățească în Talpoș (în 5 maiu n.), unde sperăm, că vor lua parte frați din apropiere și depărtare. De astfel de ocațiuni ne putem numai bucura; mai ales când o știm,

că acolo au să se vorbească lucruri folositoare la înăntarea lucrului împărăției lui Dumnezeu. Avem astădată noroc, a ști ceva din programul bătrînilor pentru aceea vreme; care foarte ne îmbucură. Însă până nu am seria ceva despre oarecare din punctele programului, am ruga pre fiecare din frații nostri, a-și lua atâta vreme, ca să cetească cele două broșure decurând tipărite, și anume: 1. „Despre lipsa dărnicii pentru împărăția lui Dumnezeu“ și 2. „Starea cea cu scădintă a lucrului nostru.“ Foarte urgent și de lipsă este cetirea acestor broșuri, că fără de a ști, ce este în ele, nici punctele ce obvin în conferință, nu ne vor fi deajuns dusluite.

Un punct, care e de foarte mare însemnătate, este „Despre scoala lucrătorilor missionali.“ Aceasta o scotesc mulți ca de prisos, ba directe o nescotesc. Aceasta înse nu-i bine. Cum poate cineva fi grădinar, dacă el n'a mai văzut, cum să și lucră în grădină? Iar grădina lui Dumnezeu e cu mult mai nobilă, mai gingașă. Cum poate cineva fi păstor, dacă n'a mai văzut, cum să și păstorească oile? Iar oile Domnului sunt mai scumpe, și cine le-ar încrede în mâni neexpte? Aceasta n'o face nici un gazdă cuminte. Cum ar putea fi cineva medic, dacă el n'a avut la aceea învățătura potrivită? oare cine ar fi acela prost, care să-și pună viața în mâinile unui doctor, despre care el știe, că nu să pricepe a vindeca durerile lui, fie din lăuntru, ori din afară. Iar un lucrător are a face de multe ori mai mari și mai grele operații, decât ori-și care profesor medical, și dacă el nu să pricepe la aceea, face mai mare pagubă. Un lucrător trebuie să aibe un curs bun de învățătură practică, dacă voiește a îndestula cerințele poporului. Că nici aceea nu trebuie uitat, că și daca e poporul nostru din cei cu foarte puțină cultură, dară ajungând între poporul cel ales și în comunitate vie cu Dumnezeu, aceasta l-a netezit, l-a nobilizat, i-a dat un caracter, care astăzi nu să poate îndestula cu aceea,

cu care a fost îndestulat mai înainte cu câțiva ani. Dovada cea mai bună este, dacă privim viața sufletească la mulți zăpăciti, părăsiți, și aceasta din cauza că nu sunt oamenii potriviți în lucru. Lucrătorii noștri au lipsă de o așa școală, și aceasta poate și trebuie să vină cât de curând atunci și poporul poate mai bine înainta.

Apoi mai sună un alt punct: „Despre lucrul școlii de duminică.” Fru-mos titlu, cu mare cuprins, dară pentru mulți cu puțin înțeles. Am văzut părinți, cari ei mergeau la adunare, să rugau, cântau, doară și predicau unii; dară ei nu știau a-și face conștiință despre copiii lor proprii; ei îi lăsau stradei, ca aceea să-i crească. De ar fi făcut aceasta și un Robert Rex în Anglia, și de nu i-ar fi păsăat de copiii stradei, numai bunul Dumnezeu știe, câți dintre aceia copii stricați, ar fi ajuns la spânzurători, dară pentru că el era unul, care cerca cuvântul lui Dumnezeu, nu-i părea rău nici de banii ce-i cheltuia, nici de osteneala cea mare, care și-o făcea; acela, la care îi trebuia slugă, să-i măture calea, ca să nu-și murdărească încălțăminte la polieită, nu o socoti ca o nevrednicie, deși era batjocorit, a aduna din Duminică în Duminică copiii cei cu hainele și caracterele lor mănjite de păcat, și a merge cu ei spre localul de el plătit, unde-i învăța atât el, cât și alte învățătoarese, tot de el alese, cu frica lui Dumnezeu, din cuvântul lui Dumnezeu; oare unde ar sta astăzi lucrul școlii de Duminică? Cineva zice: „Cel ce are tinăria, are viitorul.” Și acest cuvânt e adevărat. Ia pune-te odată a îndrepta un copac sucit și o vei vedea, că mai iute te încarnești tu. Dară pune-te cu gingășeală, a îndrepta o plantiță tinăra, veselă și vei vedea, că aceasta îți va reuși pompos, fără ca să te vatâmi, sau să te carnești însuși. Cel ce vrea să aibe pomi buni, folositori în grădina sa, trebuie să aibe grijă de plantițele cele tinăre din școala de pomi. Acest lucru a școlii de duminică nu-l putem cu destulă căldură reco-

manda. Decând a început bărbatul susnumit în Gloster intilia școală de Duminică, cu cam 150 ani mai înainte, a crescut acest arbore atât de mare, de a cuprins așazis toată suprafața pământului. Și acuma stau mai mult de 26 milioane de copii sub înrîurirea Evangheliei. Acest an se va ținea a 7-lea congres a școlii de Duminică din 8 până în 15 Iulie n. în Zürich, Elveția, la care vor lua parte multe sute de reprezentanți din toate părțile pământului. Cât de bucurios am petrece și noi în oarecare unghiu a salei cele mare de congres! La toate acestea o fi foarte bine, dacă acest lucru nu-l vom părăsi, nu-l vom ținea ca un arest pe sama copiilor noștri, ci îl vom face ca un loc iubit și dorit, ca o patrie nelipsită a copiilor. Fruptul nu va rămânea.

Mai un alt punct sună: „Despre regularea cercurilor.” Domnul zice: „Fiii acestei lumi sunt mai înțelepți... decât fiii luminii.” Ce adevăr este în aceste cuvinte! Fiii lumii știu, că o țară nu să poate bine conduce, dacă stă numai sub conducerea unui centru, ci o țară, cum și patria noastră, este împărțită în multe comitate; acestea în mai multe cercuri, iar acestea în mai multe comune mari și mici. Mai sus stă înaltul ministeriu, apoi vin comiții supremi (fișpanii) la fiecare comitat unul, numai comitate mici au două un comite suprem; apoi vin protopretorii (fibircile) la fiecare ceră unul, care încă își are ajutorii săi etc. Ce ar fi, dacă acestea nu ar sta așa? Ar fi o destul de mare înecătură pe linia întregă. Și oare ce ar fi din multele noastre adunări împrăștiate în țară, dacă nu s'ar face de asemenea. Aceasta e o idee pompoasă și foarte de dorit pentru întregul nostru popor. Nu despărțirea cugetăm noi cu aceasta, ci gruparea mai bună și mai de folos a lucrului. Dee bunul Dumnezeu, că aceste puncte să se împlinescă toate spre mărirea lui Dumnezeu și creșterea împărăției lui.

Ar mai fi încă puncte, și încă despre misiunea în streinătate, în jurul

nostru și în țările învecinate; inse fie aici deajuns. Cel ce voiește a ști mai mult, meargă la conferință și se silo-ască, ca toate aceste lucruri bune să se împlinescă; iar de va fi și aceasta conferință așa mult făgăduitoare seacă, atunci e păgubă și de aceste șire scris și de cheltuiala făcută acolo. n'ajunge nici orice lucru mic. Iar fiind că gândesc, că am și scris prea mult din cele bune, voi înceta și voi aștepta rezultatul.

b.

MISSIUNE.

* **Călătoria de missiune a muzicanților evangheliei.** Cu ajutorul bunului Dumnezeu au mai avut încă muzicanții evangheliei din buteni o ocasiune frumoasă, când au putut merge pe Duminică în 23 Martie n. la Pleșcuța, unde ajungând de sâmbătă seara pe neașteptate, au fost primiți cu cea mai mare bucurie. Tot atunci s'au mai raportat puține cântări pe trimbițe, apoi a doua zi duminica s'au adunat mulți frați și ascultători, la cari li s'a vestit cuvântul lui Dumnezeu cu cuvânt viu și și prin arama cea rece; de care s'au foarte bucurat eu toți.

După amiazăzi am mers petrecuți de mulți frați din pleșcuța și din dumbrava, la Aciuța, unde nici nu am făcut proba, a intra în capelă, că văzurăm, că ea va fi prea mică, ci ne-au suit pe coasta dealului lângă casa de adunare și acolo, la aerul cel sănătos și căldura soarelui, am făcut să răsune cântările cele mărețe ale Sionului preste toată comuna stămutând, odată chorul de muzică, altădată chorul cel brav a fraților din pleșcuța. Și astfel s'a vestit și aici cuvântul prin cuvântul viu de către un frate bătrîn și prin gura cântăreților, și nu mai puțin prin trimbițele cele de parte sunătoare.

Pentru serviciul de seara ne-a fost

făgăduit fr. Brinda G. bătrînul adunării pleșcuța, că vom fi la ei, ceea ce s'a și întâmplat. Încă erau ușele închise, când să și adună popor și aștepta cu nerăbdare deschiderea lor, ca să poată intra. Ocupând niște femei mai bătrîne locurile de mai înainte ziceau tot mai mereu: „Alduiască Dumnezeu dudule lor! Alduiască-i Dumnezeu pre butinceni, că noi n'am mai văzut, nici auzit așa ceva.“ Aici încă am avut un program lung, că după ce s'au cântat mai multe cântări din partea cântăreților și s'au suflat din partea muzicanților, și după ce s'a vorbit cuvântul lui Dumnezeu pe larg, încă nu voia poporul a se despărți, ci cu sete aștepta după mai mult.

Noi cei ce am fost acolo, o putem spune, că nu ne pare rău de osteneala, care am făcut-o, că am avut nespūsă bucurie cu tot cu aceia frați, la cari am petrecut. A noastră dorință încă este, ca Domnul, care ne-a dat aceea bucurie, să ne mai deie încă și mai multă deasemenea. Iar fraților și sulletelor, cu cari am petrecut, le dee din binecuvântarea sa cerească, ca sunetele trimbițelor să poată deștepta pre mulți din somnul trândaviei și a păcatului, ca să fie gata, când va suna odată trimbița arhanghelului, a se reprezenta eu fața strălucindă înaintea Judecătorului a tot pământului. Sune dară trimbițele spre onoarea acelu Preînăl!

Unul dintre muzicanți.

* **Spre mărirea lui Dumnezeu.** (Ioan 11, 4. 40.). În ziua de 23 martie am avut în Erdőskekerc ocasiune, a sta la cosciugul unei prietini, fica unui frate credincios, care era în adunare înțeleaptă și paza cuvântului Domnului. La aceasta ocasiune, fiind ziua Domnului, au luat parte mulți frați din jur și poporul cu mie cu mare din comună; iar ca vestitori ai cuvântului au fost din Világos, Magyarád și Szölös, precum și chorul muzical din Tornova-Kútekér, și choriștii din Szölös. Ascultătorii ai cuvântului și însoțitori până la cimitir au putut

fi până la o mie. Dece Domnul, ca cuvântul aici sămănat și cântat să aducă roadă cuvenită. Trimis de Iosif Buda.

* **Botez în Cincinnati O. America.** În ziua de 2 martie au fost adăugați patru membri la biserica Baptistă din Cincinnati prin botezul biblic. Membri cei noi, cari au murit păcatului, ca să trăiască lui Dumnezeu, sunt: Teodor Brici, Săcătura, com. Torda; Dimitrie Druia, Drezna, com. Arad; Ghiga Bojin, Lighet, com. Temeș și Catița Traus, Pustiniș, com. Torontál. Actul botezului s'a împlinit prin păst. Ristea Igrisan.

Dece Domnul multe așa zile de bucurie, și preste noile plante binecuvântarea Sa cerească, ca să aducă Părintelui mult fruct spre mărirea gloriosului său Nume. Amin.

Trimis de Ioan Olariu.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă în 4 Maiu.

18. Cum esplică Iosef visuri.

I. Moisi 40. 9—23.

Cuvânt de aur: „De este cineva dintre voi lipsit de înțelepciune, să ceară dela Dumnezeu.” Iacob 1, 5.

Frații lui Iosef l-au vindut Ismaeliților, și aceia îl aduseră la Egipt. Aici fu el cumpărat de un oficiant înalt, așa că el deveni servul lui Potifar. El trebuia să fie fost de treabă și sirguincios, că acuși ajunsese înaintea. Nu mult ținu și el gusta deplina încredere a domnului său. La aceasta îl ajută mai ales mărturisirea lui credincioasă către Iehova. „Iehova era cu Iosef.” Desigur, dară El nu ar fi putut fi, dacă Iosef s'ar fi desfăcut de El. Inse Iosef să ținu în țară stăină și păgână cu atât mai tare de Domnul, așa că Domnul îl putu deosebit binecuvânta. Încrederea lui Iosef în Dumnezeu și frica de Dumnezeu înrădăcinată în inima lui l-au scutit pre el de păcat greu în oarele ispitirii

mare și ademenitoare. Dară cât de memorabil, tocmai credincioșia sa cea neînduplicabilă către Domnul său cerească și pământesc îl aduse în închisoare! Oare nu era acesta nedrept dela Dumnezeu, că femeia cea rea putea triumfa preste tinărul cel nevinovat? Aceasta să păru așa, dară era calea, pe care putu el mai târziu pași la tron. Nici în închisoare nu era el părăsit de Domnul. Cel ce are a merge în închisoare pentru dreptate, poate merge în ea cu Dumnezeu. Domnul îl binecuvântă pre Iosef și în închisoare și făcu să-i meargă bine. Într'o zi veni o cercetare foarte înaltă. Cuparul și Pitarul lui Faraon gresiră și ajuseră în închisoare. Iosef trebuia să servească la acestor domni. Atunci să întâmpla noaptea, că amândoi să viseau și erau dimineața îngrijați pentru visurile lor. Iosef văzu curând năcazul lor și întrebă participând de întristarea lor. Ei istorisiră, că s'au visat și nu este nimene, care ar putea să le esplice visurile lor memorabile. Iosef s'a fi gândit la propriile visuri și zise, că o esplicare adevărată numai dela Iehova poate veni. Așadară și aici mărturisii el pre Dumnezeul său. Inse el dori, a auzi visurile, în aceea nedejde, că Dumnezeu îi va va arăta însămnătatea lor.

Aici vedem noi: 1. Visul cuparului. (v. 9—15.) 2. Visul pitarului. (v. 16—19.) 3. Împlinirea visurilor. (v. 20—23.)

Întrebări: 1. Unde fu adus Iosef cel vindut? 2. În acui casă ajunsese el? 3. Cine era cu el și în casa lui Potifar? 4. Cum o păți el pentru credincioșia și frica sa de Dumnezeu? 5. Cine mai venise în închisoarea lui Iosef? 6. Cum aftă el pre acești doi oficanți alui Faraon într'o dimineață? 7. Ce era cauza întristării lor? 8. Ce doria Iosef se auză? 9. Cum sună esplicarea pentru cupar? 10. Ce trebuia să spună el pitarului? 11. Cum era împlinirea acestor visuri? 12. Ce ne învață pre noi această lecțiune?

Duminecă în 11 Maiu.

19. Darurile Duchului.

I. Corinteni 12. 12—31.

Cuvânt de aur: „Este deosebire de daruri, dară același Duch.” I. Cor. 12, 4.

La Rusalii auzim noi bucurosi despre Duchul sfânt, care fu în aceste sărbători vărsat preste credincioși în Ierusalim. Ce noi avem în el și cari lucrări iasă din El, este foarte important pentru noi a ști. Lecțiunea noastră de astăzi ne arată aceasta în mod desobit.

Aici ni arătat: 1. Diversitatea darurilor charului pe lângă unitatea lor. (v. 12—14.) 2. Împlinirea chipului despre corp și membri săi. (v. 15—26.) 3. Acomodarea chipului la întrebarea după darurile charului. (v. 27—31.)

Întrebări: 1. Care sărbătoare sărbăm noi astăzi? 2. Ce ne aduce aminte sărbătoarea Rusalilor? 3. Pe cine fu Duchul sfânt vărsat? 4. Ce fu prin aceasta întemeiat în aceasta zi? 5. Cu ce asemenea apostolul comunitatea? 6. Cine e capul acestui corp? 7. Cine sunt membri în corp? 8. Cari membri sunt netrebniți în corp? 9. Cum o samțește corpul, când un membru suferă? 10. Ce ar trebui să învețe membri comunității dela membrele corpului lor?

Duminecă în 18 Maiu.

20. Cum fu pus Iosef ca domn preste Egipt.

I. Moisi 41, 25—43.

Cuvânt de aur: „Dumnezeu se opune celor mândri, și dă châr celor umiliți.” I. Petru 5, 5.

Iosef a tălcuit visurile la amândoi oficanți alui Faraon, și așa, cum el o spuse, s'a întâmplat. Desigur nădejdui el acuma, că cuparul se va arăta mulțamitor și va pași în mijloc pentru scăparea lui din închisoare. Dară dacă Iosef astfel nădejdui și aștepta, s'a amăgit el. Cuparul uită de el. Iosef trebuia să mai rămână în închisoare. Deși n'avea să rămână pe totdeauna. Dumnezeu avea cugetările și plaurile sale cu el. Dară într-aceasta trebuia să mai rămână el doi ani în închisoare. Aceasta i-a fi fost prea lung. Dară Dumnezeu nu ne lasă nici o minută mai mult într'un loc, decât corespunde planurilor lui. După doi ani, nu mai nainte nici mai târziu, avu Faraon un vis, care să elibereze pre Iosef din închisoare și să-l facă domnitor preste Egipt. Fa-

raon nu putu visurile propriuzis foarte naturale, dară totuși foarte memorabile nici însă-și esplica nici dela înțelepții săi esplicarea. Ei au fi tălcuit desigur multe visuri, dară aici stăteau ei fără de sfat. Acuma își aduse cuparul aminte de păcatul său și de Iosef în închisoare și istorisi lui Faraon, cum o păți el atunci și pitarul. Cu aceasta introduse el bine pre Iosef la Faraon. El nu mai veni ca un strein, ci ca un probat deja. Faraon îi istorisi deci visurile sale, pânăcând Iosef și aici să măturisi liber către Dumnezeu, precând declară înainte, că tălcuirea visurilor nu la el, ci la Dumnezeu este și el numai ca o sculă alui Dumnezeu poate tălcui visurile. Astfel onoră el îndată pre Domnul înaintea lui Faraon păgânul, și Dumnezeu îl onoră iarăși pre el.

Aici vedem noi: 1. Iosef tălcuieste visuri. (v. 25—32.) 2. Iosef sfātuiește pre Faraon. (v. 33—36.) 3. Înălțarea lui Iosef înaintea lui Faraon. (v. 37—43.)

Întrebări: 1. Unde trebuia să mai rămână Iosef cu toate că a tălcuit bine visurile? 2. Cine avea deci după doi ani un vis memorabil? 3. Cine-și aminti deci de Iosef în închisoare? 4. Cui dădu Iosef onoarea, când fu adus înaintea lui Faraon? 5. Cum tălcui Iosef lui Faraon visurile? 6. Care s'fat bun dădu el totdată lui Faraon? 7. Cum cuprinse Faraon aceasta cauză? 8. Ca ce făcu el deci pre Iosef? 9. Ce putu deci Iosef cunoaște? 10. Ce ne învață pre noi aceasta lecțiune?

Duminecă în 25 Maiu.

21. Întâlnirea lui Iosef cu frații săi.

I. Moisi 42, 1—17.

Cuvânt de aur: „Ce omul samână, aceea va secera.” Galatoni 6, 7.

Lecțiunea noastră din urmă ne arată, cum deveni Iosef viceregele Egiptului. El să apucă deci îndată, a duce s'fatul cel dat lui Faraon practic la împlinire. În toate părțile să făcură magazine de bucate și prisosința acestor 7 ani următori foarte rodiți fu pusă în ele. După cei șapte ani bogați urmară cei răi. Atunci veni pe tot locul foametea, numai în Egipt nu să știa de ea, deoarece magazinele lui Iosef de bucate aveau de ajuns

într'însele. Foamea cea mare isbucni și în Canaan, unde locuia Iacob și frații lui Iosef. Când să arată și la Iacob lipsa, el trimise pre fiii săi la Egipt, ca să aducă de acolo bucate.

Aici avem noi: 1. Frații lui Iosef vin la el la Egipt. (v. 1—5.) 2. Visurile lui Iosef să implinesc. (v. 6—9.) 3. Frații lui Iosef îi spun despre starea lor. (v. 10—17.)

Pentru Duminecă în 1 Iunie.

22. Iosef și Benjamin.

I. Moisi 43, 15—35.

Cuvânt de aur: I. Ioan 2, 10.

Pentru Duminecă în 8 Iunie.

23. Cum a cercat Iosef pre frații săi.

I. Moisi 44, 1—17.

Cuvânt de aur: Iacob 5, 16.

DIFERITE.

Vârtej (vânt volburos) în America.

Pe vremea Paștilor catolice au fost Anglia și America cercetate de vârtejuri înfricoșate. Mai grav fu orașul Omaha în Nebraska nimerit. Scara pela 7 oare fu ruinată comunicațiunea telegrafică și Omaha eschisă de celelalte orașe. Cu greutate putu apoi să se facă legătura prin o sîrmă a telegrafului drumurilor ferate. Patruzeci de părți a orașului Omaha erau parte ruinate, parte stăteau în flacări. Toate, câte le află vârtejul în calea sa, fură măturate din loc. Oficiul telefonic, în care să aflau 175 telefoniste, fu în parte nimic. Mănăstirea „la inima sfântă” fu pe deplin nimic. Un teatru mecanic îndesat de popor fu măturat de vârtej din locul lui. Sute de persoane fură omorite de ruini. Ospitalul de copii cu toți locuitorii, mai multe sute de copii, le duse în aer. Jumătate din copii sunt morți. Stațiunea de lumină și putere electrică fu stricată, așa că orașul era noaptea întregă în întunec. Vârtejul fu pet-

recut de o plouă asemenea unui potop. În Omaha ajunseră cu grabă trupe; cari au patrolat pe strade, ca să scutească de jăftuire. Focarii fură în cursul nopții în 50 de locuri chiămați. Podul drumului ferat de peste Missouri fu ruinat. Ospitalurile și Hotelurile nu sunt în stare, a începe mulțimea răniților. Guvernatorul Moorhead din Nebraska și primarul Dahmann din Omaha pretuiesc numărul morților din Omaha la cel puțin 200, a celor răniți la 700. Două mii de oameni sunt fără de scut. Presidentul Wilson a oferit orașului Omaha ajutor. Secretarul de resboiu trimete altele trupe în ținutul vârtejurii. În tot locul unde ajunse vârtejul a lăsat în urma sa jertfe de morți. . . . Din multe locuri să raportează despre morți și răniți. În Chicago fură mai multe căși de lemn ruinate. În partea vestică a statului Michigan s'a ologit comunicația trenurilor din cauza ruperii drumurilor ferate. — Și pe Oceanul Atlantic a domnit o furtună mare. Telegramele cu scanteiță dela vapoarele oceanice în Newfoundland comunică cele mai grave furtuni. Vaporul „Texas”, care era pe cale dela Christiania spre portul Golfului și Mexico, fu într'atâta ruinat. că 43 de pasageri trebuiau aduși pe marea deschisă pe Vaporul „C. F. Tietgen” dela linia Scandinavic-Americană. — Încă și ape puternice au ieșit din locul lor și s'au revărsat peste un mare loc, într'atâta, că nu puteau oamenii folosi locuințele de din jos ale caselor, ei trebuiau să stea sus în etagiuri. Aceasta apă a făcut pagubă de totului mare în averi și oameni. Mulți și-au aflat moartea în apă și în pericolele ce au fost. Oare ce semne sunt acestea? Au nu îndeamnă ele la întoarcere sinceră către Dumnezeu? Domnul Iisus zice: „De nu vă veți pocăi, toți veți pieri asemenea.”

O judecată alui Dumnezeu.

Între păgâni să descopere Dumnezeu încă și astăzi prin semne și minuni, ca odinioară în istoria copilăriei.

lui Israil, fie, că El la rugăciunile fiilor săi nemijlocit și îndată răspunde, fie, că El pășește în mijloc prin judecăți, care și păgânilor le deschide ochii. Despre acestea știe missionarul Iohannsen pe Sumatra o întâmplare istorisi. Păgânii s'au fost hotărît, după mod străvechi a sârba o festivitate de jertfit, și la aceasta și-au ales o zi, în care el va fi absent, ca să se cunune cu mireasa sa în Siboga.

Amar, că un primar mic, Noe, care deși a fost primit creștinismul, să lăsa ademenit de păgâni, a primi conducerea festivității. Missionarul Iohannsen să grăbi la vestea despre aceasta întâmplare cât de iute putu napoi, dară nu putu pre Noe aduce dela ră-tăcirea sa întristată. Numai aceea o duse el în deplinire, că festivitatea să nu se facă într'un sat creștinesc.

Ziua festivității venise, era o dimineață de mărtisor, așa frumoasă, precum în Silindung rar să poate afla. Firește erau păgânii plini de bucurie, cu mulțimea mergeau spre satul, unde slătea deja bivolul hotărît spre jertfă, legat la ochi și împodobit cu cununi, legat de stâlpul de junghiat.

Dară încă n'a gătat Noe cel căzut rugăciunea lungă de jertfit, când să și înuoră cerul cu grăbire neplăcută, o furtună rece trecu prin vale, și acuma veniră ploile grozave, amestecate cu grindină mare jos. Fulgerele să urmară, tunetele pocneau, și oamenii fugeau, cât de iute numai puteau, sub acoperemintele scutitoare ale căsilor, lăsând bivolul de jertfă singur în furtună pe locul festivității.

Firește că ei voiau să continueze festivitatea după trecerea vremurii, dară deodată sună un fulger ager, pocnind urmă tunetul — să auzi o prăitoare tare și picare tâmpită, și cum să uită păgânii sus la Sambaon cu spaimă, acolo văd ei lucrul cel înfricoșat: uriașul majestetic de pădure, locuința spiritului strămoșesc, nu mai stă. Nimerit de fulger zace el desrădăcinat și desgolit de frunze în curgerea văi în apropierea isvorului ferbinte de pucioasă.

„Aceasta-i o judecată alui Dumnezeu!“ sună în inimile fiecăruia. Nimeni nu mai cugetă la continuarea festivității. Umpluți de groază și spaimă, să grăbesc toți spre casă. *Din. Wge.*

† Regele George al Greciei.

După știrile din ziare trebuie ca și noi să aducem cu compatimire aceasta veste întristătoare, că în ziua de Mărti în 18 martie st. n. după amiază între ciasurile 5 și 6 a fost la preumblare însoțit de adjutantul său în orașul Salonic, când veni de din napoi un om, care îl impusecse, și regele a și murit în scurtă vreme fiind nimerit în inimă.

Auzind despre aceasta generalii și oficerii din Salonic, s'au grăbit iute la spital, unde era dus de soldați cu trasură. Aici înse au aflat pre regele lor mort, iar lângă el pre prințul Nicolae, singurul membru al familiei, care încă petrecea în acest timp în Salonic. *Library Cluj*

Prințul Nicolae le aduse îndată la cunoștință moartea regelui. Apoi cu toți, după ce sosise autoritatea orașului, au depus jurământul de credință pentru noul rege Constantin, care să afla în aceea zi în Ianina. După depunerea jurământului au strigat cu toții: Să trăiască regele Constantin!

Atentatorul (ucizătorul) e un Grec, în etate de vr'o 40 ani. El o spuse, că e socialist, dară după întreaga lui purtare, să pare, zic ziarele, că n'ar avea toate doagele. Fiind prins, nu voia să dea la început nici un răspuns, dară mai apoi zise că-l chiamă Alexandru Schinas.

Noi zicem cu durere, că de i-au lipsit lui din doage ori nu, începutul înțelepciunii este temerea de Dumnezeu, și slabi de minte sunt toți aceia, ce lapădă ordinele lui Dumnezeu, (Ps. 111.) adevă nu iubesc pre aproapele. Oh, dec Domnul multă milă oamenilor, ca ei să cunoască: că fără de El și cei mai buni sunt pierduți pe veci.

Dăruitorul rău.

O damă rece făcu o excursiune într-o zi friguroasă de iarnă. Deodată o surprinse un viscol mare de zăpadă. Într'atâta îi era ei de frig, că strigă astfel de cuvinte: „Oh voi sărăcilor, care nu aveți bani, a vă cumpara lemne de foc, cât de frig vă poate fi vouă! Eu mă voiu îngriji de baremi douăzeci de familii, ca să aibe de foc, ca să nu înghețați!” Dară când putu merge acasa; și văzu focul flăcărând în cupertorul ei, șezând lângă el, și-a încălzit mâinile și picioarele și își beu ceaiul ei cald, adecă s'a încălzit de tot, apoi zise ea astfel: „Dapoi că acumă nu-nici decum așa frig. Nu o aflu de lipsă, ca să cinstesc săraci cu cărbuni, aceea baremi nu-i încă de lipsă.”

Ce minune mare dumnezească e aceea, că *El pentru noi s'a făcut sărac, precând era bogat, și că El într'aceea își are bucuria, dacă poate binecuvânta pre cei săraci. El, care a fost însăși multor ispite* (espus, ajută celor ce sunt în ispită; propriile lui suferințe trezesc în El aceea dorință, ca să ajute celor suferitori.

„Să fie în voi același cuget, care era în Christos Iisus; să nu caute fiecare de ale sale, ci fiecare de ale altuia.” (Filipeni 2, 4—5.)

Sufletul meu e liniștit în D-nezeu.

Emma de Lisau merse odată pe o corabie dela Havre spre Anglia. Atunci să arădică o furtună tare, și corabierii aveau puțină nedejde, că vor ajunge portul. Emma să retrase în caiuta ei, așteptând în fiecare clipă moartea. După ce s'a recomandat îndurării lui Dumnezeu, fu ea foarte liniștită și să aruncă pe patul ei. Feciorii corabiei căutau a se mântui pe două luni. Colonelul Douglas, care era pe corabie, își aduse deodată aminte de Emma. Ei să grăbiră la ea și o aflară dormind. După frică de nouă oare abea putură ajunge la țăr-mul din Soutampton. Colonelul Doug-

las o întrebă apoi: „Cum ai putut D-neta numai fi așa liniștită în furtuna cea infricoșată?” „Dela mine însu-mi nu aveam curagiul,” răspunse Emma. „Eu sunt o ființă slabă, fricoasă. Era lucrul atotputernicului, care a promis, a ajuta fiilor săi! — Aceasta va să zică, a se ști scutit în mâna Dumnezeului său.

POȘTA REDACȚIEI.

La mai mulți. Cartoa de cântări cu note încă nu e gata, dară silința fraților într'acolo merge, ca să fie cât de curând gata. Sperăm, că va fi gata cam pe Rusalii că nici noi nu am gândit, că ne va da așa mult de lucru. Fie dară fiecare cu răbdare, că a noastră dorință a vedea cartea gata, nu e mai mică, decât ori-cărui cetitor și cântăreț. Salutare la toți și Paști fericite poștește tuturora Redacția.

Cei ce nu capătă foile regulat, ar trebui să scrie din când în când pentru ele la redacție întrebând de cauză; dară să nu se descurajeze, că noi am dori-o mai mult, ca fiecare să fie îndestulat, și la aceasta suntem celo de multoari împedecați din partea poștaşilor, că ei ori că o dau la alții, ori că o aruncă la parte. Așadară nu fiți iute cu judocata, ci fiți răbdători și seriați-no.

PUBLICĂRI.

Scule de cizmaș să află de vindut cu tot cu mașini-la un frate, din cauză de morb lucruri. Să poate ști la Redacția acestei foi în Kőrösbökény.

Ca vișcilor (vier, vințelor) s'ar băga un frate Adresa lui: Micloa George Po căit, Kőrösbökény Aradm.

O cârticică anuma „**Biruinta Evangellei**” a ieșit tocmăi de su tipar. Se poate procura la: Dohányos János: Dudapest, VII., Hártsfa-u. 33. și la Berbeká Vazul. Kőrösbökény Aradm. Prețul e 20 filei și 5 flori portul postal.

Redactor coresponsabil:
VASILIU BERBECAR.